КОСОВО И МЕТОХИЈА ИЗМЕЂУ „СРПСКОГ ГРАЛА” И „НАГРАДЕ ЗА АЛБАНЦЕ”

Непланирано буђење Србије

„Иако албански ментори у ‚светској власти’ о томе нерадо говоре, очигледно је да је у Србији дошло до преокрета на који нису рачунали и који свакако нису желели. Процењивано је да су Срби у дубокој анестезији, слуђени системом претњи и илузорних нада, депримирани диригованим расулом које их окружује. Мислило се да је апатија достигла такве размере, да су воља за животом и инстинкт самоодржања толико утрнули, да ће за марионетски део политичке класе представљати готово рутинску ствар да својим потписом оправда убијање једне земље, легализује отимачину и задуго закује српску судбину у беди самопоништења. Међутим, Србија се нагло заинтересовала за своју судбину, а то јој озбиљно повећава шансе”

Пише: Димитрије Ђурић

По-ли-тич-ке тех-ни-ке ко-је кључ-ни фак-то-ри ко-ри-сте у до-са-да-шњем то-ку при-пре-ма за пре-го-ва-рач-ки про-цес о „ко-нач-ном ста-ту-су” Ко-со-ва и Ме-то-хи-је мно-го пу-та су ви-ђе-не и већ са-свим по-ха-ба-не. Та-кво „од-су-ство тру-да” је са-мо још је-дан опо-ми-њу-ћи знак да они ко-ји из сен-ке упра-вља-ју про-це-сом ра-чу-на-ју да ће

ства-ри, у крај-њем, ре-ша-ва-ти го-лим при-ти-ском, уце-на-ма и прав-но-по-ли-тич-ким на-си-љем. Чи-ње-ни-ца је да нај-кре-а-тив-ни-ји и нај-кон-струк-тив-ни-ји при-ступ за-сад има-ју они чи-ја је по-зи-ци-ја у том про-це-су ве-ро-ват-но нај-те-жа, од-но-сно зва-нич-ни Бе-о-град. Из-ја-ва по-ли-тич-ког ди-рек-то-ра бри-тан-ског Ми-ни-стар-ства спољ-них по-сло-ва Џо-на Со-џер-са о то-ме да је Кон-такт гру-па од-лу-ку о не-за-ви-сно-сти Ко-сме-та то-бо-же већ до-не-ла, из-ја-ва из-ре-че-на срп-ским пред-став-ни-ци-ма у При-шти-ни и Бе-о-гра-ду пре не-го што су пре-го-во-ри и по-че-ли, сва-ка-ко спа-да у тај ар-се-нал по-ха-ба-них тех-ни-ка. Из пот-пу-но истог ар-се-на-ла, и са истим ци-ље-ви-ма, је-сте и још је-дан иступ Ме-ђу-на-род-не кри-зне гру-пе пред пр-ву рун-ду пре-го-во-ра у Бе-чу – бу-чан зах-тев „ме-ђу-на-род-ној за-јед-ни-ци" да се „из-вр-ши же-сток при-ти-сак на Бе-о-град ка-ко би при-хва-тио и при-знао не-за-ви-сност Ко-сме-та". Ни јед-на срп-ска вла-да не-ће пот-пи-са-ти не-за-ви-сност Ко-сме-та без ма-сив-ног при-ти-ска „ме-ђу-на-род-не за-јед-ни-це", то се већ сад зна, и не би тре-ба-ло гу-би-ти вре-ме – са-оп-шта-ва МКГ. При-ти-сак би тре-ба-ло за-по-че-ти од-мах. Вр-ху-нац тог ци-нич-ног бом-бар-до-ва-ња из-ја-ва-ма, дан уочи беч-ких пре-го-во-ра и у но-ћи за-кљу-че-ња овог бро-ја „НА-ЦИ-ЈЕ", би-ла је из-ја-ва по-ча-сног пред-сед-ни-ка Ме-ђу-на-род-не кри-зне гру-пе, на жа-лост и не-до-лич-ног ко-ор-ди-на-то-ра пре-го-во-ра о КиМ, Мар-ти-ја Ах-ти-са-ри-ја, ко-ји је ре-као да ће Ко-смет „на осно-ву ве-ћин-ске во-ље ста-нов-ни-штва до-би-ти не-за-ви-сност". (О ве-ћин-ској во-љи ста-нов-ни-штва Ср-би-је, ко-јој по ва-же-ћем ме-ђу-на-род-ном и по исто-риј-ском пра-ву при-па-да и Ко-смет, на-рав-но, тај пла-ће-ни ал-бан-ски ло-би-ста ни-шта ни-је ре-као.)

Ан-гло-а-ме-рич-ки део тех-но-ме-на-џер-ске струк-ту-ре „свет-ске вла-сти", на-ро-чи-то онај ко-ји исто-вре-ме-но спа-да у ал-бан-ску ло-би-стич-ку мре-жу, да-кле, и да-ље на-сто-ји да су-ге-ри-ше: не-за-ви-сна др-жа-ва Ко-со-во је го-то-ва ствар, је-ди-но отво-ре-но пи-та-ње је чи-ме на-те-ра-ти Ср-би-ју да се „су-о-чи с ре-ал-но-шћу".

ПУЦ-ЊИ ПРО-ПА-ГАНД-НОМ САЧ-МА-РИ-ЦОМ

Ве-о-ма је ва-жно да се срп-ска стра-на по-ста-ви ва-ља-но пре-ма ова-квим ис-ту-пи-ма, ко-јих ће би-ти још мно-го и би-ће све же-шћи. На-сто-ји се да тим пуц-њи-ма про-па-ганд-ном сач-ма-ри-цом бу-де из-ре-ше-та-но мно-го ме-та на ма-лом про-сто-ру.

Не са-мо да се „свет-ска и срп-ска јав-ност при-вик-не на пред-сто-је-ћи сврше-ни чин”, и не са-мо да се Бе-о-град обес-хра-бри за ма ка-кву од-бра-ну сво-јих ин-те-ре-са (о че-му је „НА-ЦИ-ЈА” већ де-таљ-но пи-са-ла), не-го и да се, по мо-гућ-ству, Бе-о-град ис-про-во-ци-ра на ис-хи-тре-ну, нер-во-зну ре-ак-ци-ју, на при-мер на пре-ра-но де-мон-стра-тив-но исту-па-ње из пре-го-во-ра. Стр-пље-ње и не-на-се-да-ње оста-ју је-дан од ва-жних им-пе-ра-ти-ва за срп-ску стра-ну.

Са сво-је стра-не, ко-смет-ски Ал-бан-ци ве-о-ма ди-сци-пли-но-ва-но игра-ју „ову на-ме-ште-ну утак-ми-цу”. По-на-ша-ју се пот-пу-но пред-ви-дљи-во и стро-го по сце-на-ри-ју, хо-да-ју-ћи кроз то-бо-жњи ла-ви-ринт стрикт-но ону-да ку-да их на-во-ди „ми-сте-ри-о-зни тај-ни миг” (мо-же-мо га зва-ти и „пред-рат-ним до-го-во-ром”, „са-ве-знич-ким обе-ћа-њем”, „утвр-ђе-ним па-за-ром”). По стро-гим ин-струк-ци-ја-ма и под па-ском ан-гло-а-ме-рич-ког фак-то-ра, Ал-бан-ци на Ко-сме-ту су по-во-дом Ру-го-ви-не смр-ти „од-не-ли ва-жну по-бе-ду над со-бом са-ми-ма”. Уме-сто из-глед-не ди-вље бор-бе за власт, спо-ља су при-мо-ра-ни да де-мон-стри-ра-ју уме-ре-ност и је-дин-ство, глат-ко би-ра-ју-ћи оног Ру-го-ви-ног на-след-ни-ка на ко-га су пр-стом упр-ли Аме-ри-кан-ци, а не не-ког од сво-јих ком-про-ми-то-ва-них рат-ни-ка-бо-со-ва-по-ли-ти-ча-ра, ко-ји би се те-же укло-пио у сли-ку про-јек-то-ва-ну од стра-не Аме-ри-ка-на-ца и Бри-та-на-ца. Сви кро-ко-ди-ли у тој ма-лој ба-ри, вр-ло кр-во-лоч-ни кро-ко-ди-ли, при-ми-ре-ни су с не-ве-ро-ват-ном ла-ко-ћом и ефи-ка-сно-шћу.

Мо-жда још ре-чи-ти-ји при-мер ал-бан-ског по-ви-но-ва-ња сли-ци ко-ју од њих тра-же евро-а-тлант-ски „го-спо-да-ри игре” пред-ста-вља чи-ње-ни-ца да у При-шти-ни по-во-дом об-ја-вљи-ва-ња ка-ри-ка-ту-ра ислам-ског про-ро-ка Му-ха-ме-да у дан-ским но-ви-на-ма ни-је би-ло ни-ка-квих про-те-ста. Би-ло их је у Но-вом Па-за-ру, Са-ра-је-ву, чак и у Бе-о-гра-ду, са-мо у При-шти-ни не. Шта нам су-ге-ри-ше та упа-дљи-ва чи-ње-ни-ца, пре-ци-зно на-ру-че-на од мар-ке-тин-шких ма-го-ва? Та-мо, на Ко-со-ву, жи-ве до-бри, уме-ре-ни, европ-ским вред-но-сти-ма на-кло-ње-ни му-сли-ма-ни, ко-ји ни-ка-да не би до-шли у су-коб ни са ко-јим Евро-пља-ни-ма са-мо да ни-је би-ло зло-чи-нач-ких Ср-ба и њи-хо-вог мрач-ног ре-жи-ма. Та-мо, на Ко-со-ву, жи-ве му-сли-ма-ни ко-ји во-ле Аме-ри-ку, иден-ти-фи-ку-ју се с њом, и Аме-ри-ка им мо-ра по-мо-ћи. Све дру-го би-ло би, на-вод-но, „ка-та-стро-фа-лан удар на аме-рич-ке ин-те-ре-се ши-ром му-сли-ман-ског све-та”.

СПА-СО-НО-СНА ГРЕ-ШКА АНЕ-СТЕ-ЗИ-О-ЛО-ГА

Иако ал-бан-ски мен-то-ри у „свет-ској вла-сти” о то-ме не-ра-до го-во-ре, го-то-во је очи-глед-но да је у Ср-би-ји до-шло до пре-о-кре-та на ко-ји ни-су ра-чу-на-ли и ко-ји сва-ка-ко ни-су же-ле-ли. Су-ви-шно је да ов-де под-се-ћа-мо шта је све од 2000. го-ди-не учи-ње-но на со-ци-јал-ном ин-же-ње-рин-гу у Ср-би-ји, на „пре-ва-спи-та-ва-њу Ср-ба”, „де-на-ци-фи-ка-ци-ји”, на су-о-ча-ва-њу са про-па-ган-дом о се-би као са ствар-но-шћу. Су-ви-шно је и да пре-ра-чу-на-ва-мо, опет, ко-ли-ко је нов-ца у то уло-же-но. У сва-ком слу-ча-ју, про-це-ње-но је да су Ср-би у ду-бо-кој ане-сте-зи-ји, слу-ђе-ни си-сте-мом прет-њи и илу-зор-них на-да, за-стра-шу-ју-ћих оп-ту-жби за-сно-ва-них на ис-кон-стру-и-са-ним до-ка-зи-ма и ште-то-чин-ских кре-тен-ских од-бра-на, де-при-ми-ра-ни ди-ри-го-ва-ним ра-су-лом ко-је их окру-жу-је. Ми-сли-ло се да је апа-ти-ја до-сти-гла та-кве раз-ме-ре, да су во-ља за жи-во-том и ин-стинкт са-мо-о-др-жа-ња то-ли-ко утр-ну-ли, да ће за ма-ри-о-нет-ски део по-ли-тич-ке кла-се пред-ста-вља-ти го-то-во ру-тин-ску ствар да сво-јим пот-пи-сом оправ-да уби-ја-ње јед-не зе-мље, ле-га-ли-зу-је оти-ма-чи-ну и за-ду-го за-ку-је срп-ску суд-би-ну у бе-ди са-мо-по-ни-ште-ња.

Ме-ђу-тим, ко-ме-са-ри аме-ри-ка-ни-зма у Ср-би-ји и ис-пи-ра-чи срп-ских мо-зго-ва, екс-пер-ти за пре-па-ри-ра-ње Ср-би-је, за-не-ли су се и пре-те-ра-ли. И они из не-вла-ди-ног сек-то-ра, и они из по-ли-тич-ке кла-се, и они из нај-бо-га-ти-јих про-а-ме-рич-ких ме-ди-ја. Уме-сто да ин-те-ли-гент-ни-јим на-сту-пом по-ста-ју све при-хва-тљи-ви-ји у јав-но-сти и по-кре-ну на ствар-но срп-ско са-мо-пре-и-спи-ти-ва-ње, до-при-не-ли су да на-ра-сте зга-ђе-ност Ср-би-је над њи-ма, њи-хо-вим са-ди-стич-ким кле-ве-та-ма и „фаст фуд” иде-о-ло-ге-ма-ма.

Са ста-но-ви-шта „свет-ске вла-сти” и ње-них „ло-кал-них из-вр-ши-ла-ца ра-до-ва”, Ср-би су као жр-тва тр-го-ви-не људ-ским ор-га-ни-ма ко-ја се про-бу-ди-ла усред опе-ра-ци-је ва-ђе-ња и за-чу-ђе-на схва-ти-ла шта јој се де-ша-ва. Во-ђе опе-ра-ци-је уза-луд су по-зи-ва-ле жр-тву да се вра-ти у ду-бо-ки ане-сте-зи-о-ло-шки сан. Про-фе-си-о-нал-ни хип-но-ти-зе-ри су уза-луд по-на-вља-ли сво-је ман-тре. За-ба-вља-чи, на-це-ре-ни клов-но-ви за-ду-же-ни да од-вра-те па-жњу са ва-жно-га, пре-ки-ну-ти су усред тач-ке јед-ним ре-ским по-гле-дом про-бу-ђе-но-га.

Жр-тва је схва-ти-ла да јој упра-во ва-де још је-дан ви-тал-ни уну-тра-шњи ор-ган, се-ку још је-дан део те-ла. Уви-де-ла је да то ра-де не-ки при-мље-ни у ку-ћу као ве-ли-ки

при-ја-те-љи и до-бро-чи-ни-те-љи.

То схва-та-ње, та спо-зна-ја жр-тве, иза-зва-ла је за-те-че-ност, за-тим и вид-ну нер-во-зу по-сло-вич-но ба-ха-тих иде-о-ло-га и из-вр-ши-ла-ца опе-ра-ци-је, ве-о-ма осе-тљи-вих на „не-по-треб-на ком-пли-ко-ва-ња".

Ср-би-ја се на-гло за-ин-те-ре-со-ва-ла за сво-ју суд-би-ну, а то јој озбиљ-но по-ве-ћа-ва шан-се. У тим окол-но-сти-ма, не-при-ста-ја-ње Ср-би-је пре-тва-ра „из-вр-ши-о-це ра-до-ва" у кла-сич-не уби-це. Уби-це с ду-гим, си-сте-ма-тич-ним пред-у-ми-шља-јем.

ЗА-ЛУД СР-БИ БУ-ША ПО-ДР-ЖА-ШЕ

По-зи-ци-је кључ-них ме-ђу-на-род-них фак-то-ра у пре-го-во-ри-ма о ста-ту-су Ко-со-ва и Ме-то-хи-је су углав-ном ја-сне. Не-ма ве-ћих не-по-зна-ни-ца. Не-из-ве-сно је је-ди-но ко-ли-ко ће ко, кад се уђе у фа-зу мул-ти-ла-те-рал-не по-ли-тич-ке тр-го-ви-не, тврдо бра-ни-ти сво-је по-чет-не по-зи-ци-је.

САД, пре-о-ку-пи-ра-не сво-јим им-пе-ри-јал-ним ско-ком на Сред-њу Ази-ју, у све ово ула-зе с пу-но инер-ци-је, жур-бе и ру-ти-не. Европ-ски Бал-кан је прет-ход-на фа-за и тре-ба-ло је већ да бу-де за-вр-ше-на. Чи-ње-ни-ца да ни-је та-ко пред-ста-вља озбиљ-ну мањ-ка-вост и смет-њу у зо-ни „азиј-ског Бал-ка-на". Ко-ли-ке су раз-ме-ре инер-ци-је и ра-бље-ња ла-ге-ро-ва-них сте-ре-о-ти-па по-ка-зу-је и ка-дров-ска сли-ка аме-рич-ких пред-став-ни-ка у ко-смет-ским пре-го-во-ри-ма.

Ре-пу-бли-кан-ску ад-ми-ни-стра-ци-ју Џор-џа Бу-ша за-сту-па-ју, од-ре-да, озло-гла-ше-ни ју-ри-шни-ци прет-ход-не Клин-то-но-ве ад-ми-ни-стра-ци-је де-мо-кра-та, љу-ди од

по-ве-ре-ња Ме-длин Ол-брајт и Ри-чар-да Хол-бру-ка, по-зна-ти ал-бан-ски ло-би-сти и пер-ја-ни-це ан-ти-срп-ства у аме-рич-кој по-ли-ти-ци (по-пут Ни-ко-ла-са Берн-са, Ви-зне-ра, па и са-мог Ах-ти-са-ри-ја). То што је срп-ска ди-ја-спо-ра, не-зва-нич-но чак и власт у Ср-би-ји, сна-жно по-др-жа-ла по-бед-нич-ку кам-па-њу Џор-џа Бу-ша, ка-на-ли-шу-ћи срп-ске гла-со-ве ка њe-му, са-да се ис-по-ста-вља као дво-стру-ки гу-би-так! По-бе-див-ши, Буш је сво-је „са-ве-зни-ке" оста-вио из-ло-же-не зло-во-љи и освет-ни-штву оних про-тив ко-јих су, по-др-жа-ва-ју-ћи њe-га, ли-стом гла-са-ли. (Не-ки углед-ни срп-ски ана-ли-ти-ча-ри и ли-сто-ви ко-ји су у вре-ме аме-рич-ке пред-сед-нич-ке кам-па-ње убе-ђи-ва-ли Ср-бе да ма-сов-но гла-са-ју за Бу-ша, твр-де-ћи да је то је-ди-ни на-чин да се из-бег-не ар-би-три-ра-ње на Ко-со-ву од стра-не остра-шће-них ан-ти-Ср-ба Ме-длин Ол-брајт и Ри-чар-да Хол-бру-ка, са-да ду-гу-ју јед-но ве-ли-ко јав-но из-ви-ње-ње и не-ко-ли-ко озбиљ-них об-ја-шње-ња. По-ред оста-лог, и об-ја-шње-ње сво-је мо-ти-ва-ци-је да ди-рект-но уче-ству-ју у Бу-шо-вој кам-па-њи.)

Исто-вре-ме-но, Ал-бан-ци су ли-стом гла-са-ли за де-мо-крат-ског кан-ди-да-та и њe-гов тим, чак и из-да-шно фи-нан-си-ра-ли кам-па-њу пре-ко сво-јих пе-ри-о-ни-ца нов-ца, из-гу-би-ли из-бо-ре, али на ме-сту „ар-би-та-ра" и „ме-ди-ја-то-ра" и са-да има-ју се-би на-кло-ње-не гу-бит-ни-ке са из-бо-ра.

Да, из-ве-сно је, Аме-ри-кан-ци ће у рас-пле-ту ко-смет-ског пи-та-ња, и уоп-ште на Бал-ка-ну, гле-да-ти да од-и-гра-ју на ону оп-ци-ју ко-ја им мо-же бр-зо обез-бе-ди-ти ба-рем че-ти-ри бит-не ства-ри. Пр-во, без-бед-но-сно „ста-бил-но за-ле-ђе" док оба-вља-ју сво-је епо-хал-не сред-њо-а-зиј-ске по-сло-ве. Дру-го, упо-тре-бу Бал-ка-на као сво-је-вр-сне стал-не „пси-хо-ло-шке ком-пен-за-ци-је" му-сли-ман-ском све-ту на Сред-њем и Бли-ском Ис-то-ку, као и сред-ства уце-не ко-ле-бљи-вих „европ-ских са-ве-зни-ка". Тре-ће, то мо-ра би-ти оп-ци-ја ко-ја омо-гу-ћа-ва „сна-жан за-кљу-чак" да су Аме-ри-кан-ци „све ове го-ди-не би-ли у пра-ву" и да ни-су „од-ма-га-ли до-брим а по-ма-га-ли за-пра-во ло-шим мом-ци-ма". И, че-тво-то, све то мо-ра би-ти из-ве-де-но та-ко да от-кло-ни ру-ске и за-пад-но-е-вроп-ске цр-не слут-ње ка-ко се „ре-ше-њем за Ко-смет" упра-во ус-по-ста-вља-ју но-ви ве-о-ма опа-сни пре-се-да-ни, ко-ји у бли-ској бу-дућ-но-сти мо-гу по-кре-ну-ти до-ми-но ефе-кат и иза-зва-ти ха-ос у ра-зним зе-мља-ма и де-ло-ви-ма све-та.

ДЕ-СНИ КА-ЖИ-ПРСТ ВЛА-ДИ-МИ-РА ПУ-ТИ-НА

У кон-тек-сту „ко-смет-ског рас-пле-та”, по-зи-ци-ја Ру-си-је – ко-ја се и да-ље ус-пра-вља – ве-о-ма је де-ли-кат-на. Из-ве-сно, дре-ше-ње ко-смет-ског чво-ра је за Ру-си-ју за-по-че-то пре-ра-но. До-бро би јој до-шло још вре-ме-на за ње-ну уну-тар-њу кон-со-ли-да-ци-ју и са-мо-об-на-вља-ње др-жа-ве пот-пу-но де-стру-и-са-не гор-ба-чо-ви-змом и јељ-ци-ни-змом. Али, кад је то пи-та-ње већ отво-ре-но, Ру-си-ја пре-ко то-га не мо-же ола-ко пре-ћи. Свест о да-ле-ко-се-жно-сти тог слу-ча-ја по-сто-ји и по-твр-ђе-на је са нај-ви-шег ме-ста. У пр-вим ми-ну-ти-ма свог са-ве-то-ва-ња са чла-но-ви-ма вла-де, 30. ја-ну-а-ра 2006. у Кре-мљу, са-слу-шав-ши из-ве-штај ми-ни-стра спољ-них по-сло-ва Сер-ге-ја Ла-вро-ва о пред-сто-је-ћим ди-пло-мат-ским ак-тив-но-сти-ма, ру-ски пред-сед-ник Вла-ди-мир Пу-тин је („по-ди-гав-ши де-сни ка-жи-прст”) ре-као:

„Скре-ћем вам па-жњу, Сер-ге-ју Вик-то-ро-ви-чу, да је Ко-со-во и за нас из-ван-ред-но ва-жно пи-та-ње. Не са-мо из угла по-што-ва-ња прин-ци-па ме-ђу-на-род-ног пра-ва, не-го и због прак-тич-них ин-те-ре-са пост-со-вјет-ског про-сто-ра. Све ва-ри-јан-те ре-ше-ња за Ко-со-во ко-је бу-де-те раз-ра-ђи-ва-ли у Бри-се-лу – мо-лим да ово пре-до-чи-те и сво-јим ко-ле-га-ма – *мо-ра-ју да има-ју уни-вер-зал-ни ка-рак-тер*. За пост-со-вјет-ски про-стор је то од по-себ-не ва-жно-сти. Сви кон-флик-ти на пост-со-вјет-ском про-сто-ру, на жа-лост, ни-су још раз-ре-ше-ни и ми не мо-же-мо при-ста-ти да се иде пу-тем на ко-јем ће се јед-ни прин-ци-пи при-ме-њи-ва-ти на јед-ном, а са-свим дру-ги на дру-гом ме-сту. По-треб-ну уни-вер-зал-ност ре-ше-ња о ко-ји-ма ће се раз-го-ва-ра-ти – стал-но имај-те на уму!”

Пре-ма до-ступ-ним из-ве-шта-ји-ма, Ла-вров је од-го-во-рио:

„Не-из-о-став-но ће-мо, Вла-ди-ми-ре Вла-ди-ми-ро-ви-чу, о то-ме во-ди-ти ра-чу-на. Уто-ли-ко пре што су не-ки на-ши парт-не-ри из Кон-такт гру-пе, то-ком до-са-да-шњих при-пре-ма за ко-сов-ске пре-го-во-ре, по-ку-ша-ва-ли да се у до-ку-мент ко-ји се при-пре-ма уне-се те-за да је Ко-со-во је-дин-ствен слу-чај и да, са-мим тим, ре-ше-ње ко-је за ње-гов ста-тус бу-де на-ђе-но не-ће пра-ви-ти пре-се-да-не. За-то: бу-ди-те уве-ре-ни да ће-мо ва-ше ин-струк-ци-је ис-по-што-ва-ти.”

„Да, слу-чај Ко-со-ва је ‚уни-ка-лан’ да би се за-о-би-шли оп-шти прин-ци-пи ме-ђу-на-род-ног пра-ва. Та-кву уни-кал-ност по-след-њих го-ди-на има-мо при-ли-ку да по-сма-тра-мо у ра-зним ре-ги-о-ни-ма све-та. А че-му ствар-но во-ди та ‚уни-кал-ност’ – сви ми ве-о-ма до-бро раз-у-ме-мо”, до-дао је Пу-тин.

Дан ка-сни-је, на сво-јој ве-ли-кој го-ди-шњој пред-сед-нич-кој кон-фе-рен-ци-ји за штам-пу, „у при-су-ству ви-ше од хи-ља-ду ру-ских и стра-них но-ви-на-ра”, Пу-тин је до-дао:

„Што се ти-че Ко-со-ва, по-сто-ји Ре-зо-лу-ци-ја 1244 Са-ве-та без-бед-но-сти УН по ко-јој је оно нео-дво-ји-ви део *Срп-ске Фе-де-ра-ци-је* (упра-во та-ко је Вла-ди-мир Пу-тин на-звао Др-жав-ну за-јед-ни-цу Ср-би-ја и Цр-на Го-ра - пр. доп.). А Ру-си-ја у свом де-ло-ва-њу по-ла-зи од то-га да од-лу-ке Са-ве-та без-бед-но-сти ни-су ни-ма-ло де-кла-ра-тив-ног или кон-јук-тур-ног по-ли-тич-ког ка-рак-те-ра, већ се до-но-се да би би-ле по-што-ва-не и ре-а-ли-зо-ва-не.” (На-вод Пу-ти-но-вих из-ја-ва пре-ма: Ђу-ро Бил-би-ја, *За-што Пу-тин бра-ни Ко-со-во*, www.nspm.org.yu)

Та-кав ру-ски став, из-ре-чен са нај-ви-шег ме-ста, де-ци-ди-ра-но и у ви-ше на-вра-та, не тре-ба при-ма-ти еуфо-рич-но, али сва-ка-ко пред-ста-вља из-ве-сно охра-бре-ње. Кад Ва-шинг-тон бу-де тврдио па-зар са Пу-ти-ном, си-гур-но ће му по-ну-ди-ти озбиљ-не „раз-ло-ге” да ре-ла-ти-ви-зу-је ова-кав свој став, „раз-ло-ге” над ко-ји-ма ће се и Пу-тин и Ру-си-ја мо-ра-ти за-ми-сли-ти. Ме-ђу-тим, за раз-ли-ку од 1999, у Кре-мљу са-да од-лу-чу-ју-ћу реч има-ју љу-ди пот-пу-но све-сни да „ова игра не-ма име” и да та меч-ка већ игра под њи-хо-вим про-зо-ром.

У сва-ком слу-ча-ју, срп-ско „не-пла-ни-ра-но бу-ђе-ње” се до-го-ди-ло. Оно не га-ран-ту-је ни-шта, али зна-чи мно-го. Ис-тра-ја-ва-ње на кон-цеп-ту стр-пље-ња, флек-си-бил-не струч-но-сти и од-луч-но-сти је до-бро. Не сме се до-зво-ли-ти да сва-ка из-ја-ва пред-став-ни-ка „ме-ђу-на-род-не за-јед-ни-це”, по-го-то-ву кад то-ли-ко на-ли-ку-је на опи-па-ва-ње пул-са и про-во-ка-ци-ју, до-во-ди у пи-та-ње срп-ску др-жав-ну стра-те-ги-ју у пре-го-во-ри-ма о Ко-сме-ту. Баш као што се не сме би-ти ни ин-ди-фе-рен-тан – пра-во-вре-ме-не и ја-сне ре-ак-ци-је на од-го-ва-ра-ју-ћем ни-воу не сме-ју из-о-ста-ја-ти. Ваљ-да та-ко не-што не тре-ба до-ка-зи-ва-ти. Уоста-лом, у пра-ву је Ђор-ђе Ву-ка-ди-но-вић, са-го-вор-ник у прет-ход-ном бро-ју „НА-ЦИ-ЈЕ”, ка-да у јед-ној не-дав-ној ко-лум-ни ука-зу-је да се Ср-би-ма, ту-ђом гре-шком, нај-зад до-го-ди-ло „от-кри-ће” оно-га „што су сле-пи гу-сла-ри и истин-ски на-ци-о-нал-ни ли-де-ри од-у-век зна-ли – Ко-со-во је срп-ски усуд, на-ци-о-нал-ни грал за ко-јим сва-ка срп-ска по-ли-тич-ка ге-не-ра-ци-ја из-но-ва тра-га, за-слу-жу-је га, гу-би или осва-ја. И од то-га је го-то-во не-мо-гу-ће по-бе-ћи, би-ло да се – по-пут Ми-ло-ше-ви-ћа – ко-сов-ска при-ча днев-но-по-ли-тич-ки зло-у-по-тре-бља-ва, би-ло да се, као по-сле 5. ок-то-бра, гу-ра на мар-ги-ну и по-ти-ску-је из ко-лек-тив-ног пам-ће-ња.” <

(Март 2006)